

CHƯƠNG I: DUDLEY BỊ ẾM

Ngày nắng nhất của mùa hè cho đến lúc này đã chấm dứt và nó thấm một sự tĩnh lặng uể oải vào những ngôi nhà vuông và to ở đường Privet Drive. Những chiếc xe thường xuyên bám một lớp bụi mờ đục ở đường lái vào nhà và những bãi cỏ màu xanh trở thành màu vàng - những ống nước tưới đã bị cấm sử dụng vì đợt khô hạn làm thiếu nước. Việc tưới đi cái mưu cầu thường xuyên là rửa xe và tưới cho cỏ, những người dân cư ngụ ở đường Privet Drive đã sống ẩn dật trong những cái bóng của những căn nhà mát, cửa sổ được mở tung ra để ảo vọng về những cơn gió hiu hiu sẽ thổi tới. Chỉ còn một cậu bé thiếu niên phải ở ngoài nhà và cậu đang nằm ngửa trên một thảm hoa phía ngoài căn nhà số bốn. Cậu ta có làn da rám nắng, tóc đen, đeo kính cận; đó là một người bất hạnh, hơi ốm yếu mà người ta nhìn thoáng qua cũng thấy. Quần áo bò của cậu thấm đẫm nước mắt và rất bẩn, cái áo thể thao rộng lưng thùng thình thì đã mờ màu, và đôi giày dành cho huấn luyện viên thì đã há mồm. Sự xuất hiện của Harry Potter không làm cho cậu chiếm được cảm tình của hàng xóm - những người mà một số trong bọn họ nghĩ rằng sự bẩn thỉu nên bị trừng trị theo pháp luật, mặc dù chính cậu đã tự giấu mình vào sau một bụi cây tú cầu to để hầu như chẳng người láng giềng nào nhìn thấy. Thực sự thì, trường hợp duy nhất để cậu ta bị ai đó nhìn thấy là nếu Dudley Vernon hoặc dì Petunia thò đầu ra ngoài cửa sổ và nhìn xuống phía dưới thảm cỏ. Nhưng trên hết, Harry nghĩ rằng cậu đáng được tuyên dương vì đã nghĩ ra ý tưởng trốn vào đây. Cậu đã không cảm thấy dễ chịu khi nằm trên cái nóng và rắn của đất - có thể như vậy - nhưng đối lại không có ai nhìn trừng trừng giận dữ vào cậu, nghiêng răng kệt đến nỗi không thể nghe được tin tức, hoặc ném thẳng những câu hỏi dơ dáy vào cậu - việc đã xảy ra khi cậu thử ngồi vào phòng khách và xem tivi với Dudley và dì. Cứ như thể là những cái suy nghĩ này đã đi qua cửa sổ mở, ông Vernon Dursley, Dudley của Harry, thỉnh thoảng nói:

"Thật vui mừng khi thấy thằng nhãi thôi húc đầu vào cửa. Nó đang ở đâu vậy?"

"Tôi cũng không biết." Bà dì Petunia hờ hững nói "Nó không có trong nhà..."

Dudley Vernon lau bầu:

"Xem tin này..." Ông ta nói mỉa mai "Tôi không hiểu thằng con mình sẽ trở nên thế nào đây... Nếu như một thằng bé bình thường quan tâm đến bản tin thời sự thì Dudley nó vô tư chẳng biết tổng thống đầu tiên của nước ta là ai! Dù sao đi nữa, cũng chẳng làm sao nếu mà bản tin thông báo có gì xảy đến đối với sự nghiệp của ông ta..."

"Vernon- Suyt!" Dì Petunia nói "Cửa sổ mở đấy!"

"Ừ, Xin lỗi nhé, em yêu!"

Nhà Dursley trở nên yên tĩnh. Harry lắng nghe tiếng leng keng khi cậu đang theo dõi bà Figg đang đi qua, một bà già yêu-mèo đại gàn ở gần đường Wisteria Walk. Bà ta đang nhăn mặt và nhủ thầm. Harry rất sung sướng khi mà tự núp mình trong bụi cây để nhìn bà, lúc bà Figg vừa mới mời cậu đi uống trà lúc bà gặp cậu ở ngoài đường. Bà đi vòng qua góc phố và biến mất khỏi tầm nhìn trước khi tiếng nói Dudley lại vang ra ngoài cửa sổ lần nữa:

"Thằng Dudley ra ngoài uống trà à?"

"Nó đang uống trà ở nhà bà Polkisses với bạn nó" Di Petunia nói âu yếm "Nó có nhiều bạn và nổi tiếng thật."

Harry cố nén một tiếng khịt mũi một cách khó khăn. Nhà Dursley tỏ ra ngu ngốc một cách đáng kinh ngạc khi nói về con trai của họ. Họ đã không phản đối những lời nói dối làm mất trí khôn về cái việc con trai họ đi uống trà với những thành viên khác trong cái hội của nó mỗi tối hè. Harry hiểu rất rõ là Dudley chẳng đi uống trà ở đâu cả. Nó và tụi bạn đi đập phá, hút thuốc ở những góc phố rồi ném đá vào các xe chạy qua và ném vào cả trẻ em nữa. Harry nhìn thấy chúng lúc cậu dạo bộ buổi tối qua đường Little Whinging; cậu đã bỏ ra hầu hết thời gian nghỉ hè của cậu để đi lang thang qua các đường phố, tìm báo ở các thùng rác dọc những con đường đó. Những đoạn nhạc báo chương trình lúc bảy giờ tối đã lại làm cho cơn đau tai và dạ dày của Harry trở lại. Có thể cái việc đó - sau một tháng chờ đợi - đã xảy ra vào tối nay.

Một số lượng lý lực những người đi nghỉ mát đã chật kín xếp hàng dài ở sân bay vì những người khuôn vác hành lí Tây Ban Nha đã bãi công đến tuần thứ hai.

- Cứ cho bọn chúng nghỉ luôn đến mãi đời! - Dượng Vernon hầm hè sau câu nói của phát thanh viên

Nhưng không sao: ở ngoài thăm hoa, cái cơn đau của Harry dường như đã lắng xuống. Nếu có cái gì xảy ra thì chắc chắn nó đã được đọc ở đầu bản tin rồi: Sự chết chóc và huỷ diệt thì hẳn nhiên quan trọng hơn việc những người đi nghỉ mát xếp thành hàng. Cậu thở hắt ra một hơi dài và chậm, nhìn chăm chăm lên bầu trời xanh thẳm. Mỗi ngày trong kỳ nghỉ hè của cậu thường trôi qua như nhau: sự căng thẳng, sự mong chờ, sự giải thoát nỗi đau một cách tạm thời và sau đó sự căng thẳng lại trở dậy... và cái câu hỏi luôn luôn gắn chặt vào đầu cậu là tại sao lại chưa có gì xảy ra... Cậu tiếp tục lắng nghe, nếu chỉ cần có một câu chuyện nhỏ, không thể hiểu được nó đã xảy ra bằng cách nào đối với dân Muggles - một sự mất tích lạ lùng không thể giải thích được... Nhưng cái câu chuyện về những người khuôn hành lý vẫn được tiếp tục bởi tin tức về đợt khô hạn ở miền Nam.

- Tôi hy vọng nó vẫn nghe tiếp! - Dượng Vernon nói ngay sau đó. - Hẳn và cái cơn mưa của hẳn vào lúc ba giờ sáng!

Sau đó là tin một trực thăng đâm vào cánh đồng ở Surrey, sau tiếp là một nữ minh tinh màn bạc li dị ông chồng nổi tiếng của bà ta.

- Khi mà chúng nó còn thích cái công việc bắn thủ của chúng- di Petunia khịt khịt - cái loại người mà xuất hiện một cách ám ảnh ở bất kỳ tạp chí nào mà nó có thể để cái tay gầy giờ xương lên.

Harry nhắm mắt đôi mắt đang nhìn chăm chăm bầu trời vào buổi tối lại khi người phát thanh viên đọc:

Và cuối cùng, Vẹt Bungy đã tìm ra một cách mới để giữ mát trong mùa hè này. Bungy, con vẹt đang sống ở vườn chim Five Feathers (Năm Cái Lông-ND) ở Barnsley, đã học cách trượt nước! Bà Mary Dorkins đã đi đến đó để xem xét một cách kỹ lưỡng hơn.

Harry mở mắt. Nếu mà họ đã đưa cả tin vệt trượt nước thì sẽ không còn gì có thể đáng giá hơn để nghe. Cậu cuộn người lại một cách cẩn thận và bò sát mặt đất, bò phía dưới cửa sổ. Cậu đã bò được hai inch (~5cm -ND) thì một loạt các sự việc khác xảy ra một cách rất nhanh. Một tiếng "Rắc" to và vang như tiếng súng đã phá vỡ bầu âm thanh tĩnh lặng buồn ngủ. Một con mèo nhảy phắt ra ngoài từ một chiếc xe đang đậu và bay ra ngoài khỏi tầm nhìn. Một tiếng thét, inh tai và vang và tiếng đồ sứ vỡ đã phát ra từ phòng khách của nhà Dursley, và như đã nghĩ thì đây chính là cái tín hiệu đó. Harry chờ đến đó nhảy lên, cùng lúc đó kéo từ thắt lưng lên một cây đuũa thần bằng gỗ như thể cậu ta rút một chiếc gươm ra - nhưng trước khi cậu đứng thẳng người lên, Harry đã đập đầu vào cái cửa sổ mở nhà Dursley. Kết quả của sự va đập đó là nó đã làm cho bà dì Petunia hét toáng lên to hơn. Harry cảm thấy như đầu mình bị bổ làm hai. Chảy nước mắt, Harry quay cuồng, cố gắng chĩa cây đuũa phép về phía đường để xác định nguồn gốc của tiếng động, nhưng cậu vừa đứng thẳng được người thì hai bàn tay lớn màu tím vòng qua cửa sổ và kẹp hòng cậu lại:

"Vứt - nó - đi!" - Dượng Vernon hét vào tai của Harry. " Ngay - bây - giờ, Trước - khi - có - ai - nhìn - thấy!"

"Dượng - bỏ - ra!" Harry thở hổn hển. Trong vài giây đấu tranh, ở tay trái Harry kéo những ngón-tay-xúc-xích của ông cậu ra, còn tay phải cậu vẫn tiếp tục nắm vững cây đuũa phép đã giơ lên. Sau đó, cơn đau ở trên đỉnh đầu của Harry đã tạo ra một lực đặc biệt mạnh khiến dượng Vernon kêu lên và thả Harry ra như ông ta đã bị một cú sốc điện. Một lực vô hình nào đấy có vẻ như đã chạy qua người cháu trai của ông ta, làm cho ông ta không thể giữ được cậu. Đau đớn, Harry ngã sõng soài trước bụi tú cầu, đứng thẳng lên và nhìn xung quanh. Không có dấu hiệu gì của cái thứ đã gây nên cái tiếng động đó, nhưng có vài ánh mắt nhìn chăm chú ở cửa sổ bên cạnh. Harry dứt đuũa thần một cách vội vàng vào trong quần và cố làm như không biết gì.

"Chúc một buổi tối tốt lành!" Dượng Vernon nói to, vẫy tay với bà hàng xóm nhà số 7 đối diện, người đang nhìn trừng trừng sau tấm lưới sắt.

"Bà có nghe thấy tiếng xylanh xe nổ không? Tôi và Petunia cùng nghe thấy tiếng đó!"

Ông ta tiếp tục cười nhe răng một cách khiếp sợ, diên khùng đến khi tất cả những người hàng xóm tò mò đã rời mắt khỏi cửa sổ, rồi cái điệu cười trở thành một cơn thịnh nộ mà sau đó ông ta đã ra hiệu cho Harry đi về phía ông. Harry đi từng bước một mỗi lúc một gần hơn, chú ý để chỉ dừng đúng điểm mà bàn tay của ông dượng Vernon có thể tiếp tục bóp nghẹt cổ cậu.

"Mày làm cái quỷ gì thế hả, thằng oắt?" Giọng ông Vernon ồm ồm pha lẫn sự run rẩy và thịnh nộ.

"Con đâu có làm cái gì?" Harry lạnh lùng nói. Cậu vẫn tiếp tục đảo mắt nhìn ra ngoài đường, hy vọng rằng có thể tìm ra được người gây ra tiếng động đó.

"Mày tạo ra một tiếng động nghe như tiếng súng nổ ngay phía ngoài nhà..."

"Con không gây ra !" Harry quả quyết.

Khuôn mặt gầy và giống như ngựa của dì Petunia giờ đây đã xuất hiện bên cạnh cái khuôn mặt dài và màu tía của dượng Vernon. Bà ta giận tái cả người.

"Mày làm gì dưới khung cửa sổ nhà tao?"

"Đúng, hay đấy, Petunia! Mày đã làm gì dưới khung cửa sổ nhà tao, thằng oắt?"

"Nghe tin tức thời sự." Harry nhấn nhục trả lời.

Ông dượng và bà dì của Harry trao đổi cho nhau một cái nhìn lảng mạ.

"Mày đang nghe tin tức! Nói lại coi?"

"Ồ, Thì luôn có sự kiện mới hàng ngày mà, dượng biết đó." Harry nói.

"Đừng có tỏ ra thông minh trước mặt tao, thằng oắt. Tao biết mày đang thật sự muốn làm gì- và đừng có bắt tao phải nghe thêm cái câu chuyện ngớ ngẩn rằng mày đã đang nghe tin! Mày có thể hiểu một cách tường tận số phận của mày mà..."

"Cẩn thận, Vernon!" Dì Petunia nói nhỏ, và sau đó dượng Vernon cũng hạ giọng khiến Harry chỉ vừa đủ nghe họ nói

"... rằng cái số phận của mày không cần đến tin tức của chúng tao!"

"Con nói tất cả cho dượng nghe rồi đấy." Harry nói.

Vợ chồng nhà Dursley tròn tròn mắt trong giây lát, rồi dì Petunia nói:

"Mày là một kẻ nói dối quá lộ liễu. Thế thì những con cú..." Dì Petunia cũng hạ giọng khiến Harry phải đoán theo nhịp mấp máy môi những từ tiếp theo "... thì để làm gì nếu mà chúng không đưa cho mày tin tức hả?"

"Aha!" - Dượng Vernon kêu lên như là chiến thắng ai vậy. "Đừng nói dối nữa, thằng oắt! Cứ làm như chúng tao không biết mày nhận được tin tức từ những con cú bệnh dịch của mày."

"Những con cú... đâu có đưa cho con tin tức." - Harry nói không ra tiếng.

"Tao không tin!" Dì Petunia nói ngay.

"Tao cũng thế." Dượng Vernon củng cố.

"Chúng tao biết mày rồi phải sẽ nói một cái gì đó nực cười" Dì Petunia thêm vào

"Chúng tao không ngu, mày biết đó" Dượng Vernon nói thêm.

"Ồ, cái tin đó thiệt là mới mẻ đối với con." Harry nói, thái dượng của cậu giận giật, và trước khi nhà Dursley có thể gọi cậu lại được thì cậu đã kịp quay người lại, đi qua bãi cỏ, bước qua bức tường thấp rào khu vườn và sải bước trên đường phố.

Cậu đang gặp rắc rối và cậu hiểu điều đó. Cậu sẽ phải đối mặt với Dượng và Dì sau đó và trả giá cho sự vô lễ của cậu, nhưng bây giờ cậu không quan tâm lắm đến điều đó vì cậu còn nhiều áp lực lên tâm trí cậu.

Harry chắc chắn rằng tiếng "Rắc" đó đã phát ra vì có ai đó hiện hình hoặc biến mất. Đó chính xác là cái tiếng mà con gia tinh Dobby đã gây ra khi nó biến mất trong không khí. Có thể chẳng là Dobby đang ở đường Privet Drive? Có thể chẳng Dobby ở bên cậu ngay lúc đó? Cùng với ý nghĩ đó trong đầu Harry sải bước qua con đường Privet Drive, nhưng ý nghĩ ấy dường như hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí cậu khi cậu chắc chắn rằng Dobby không biết cách tàng hình.

Tiếp tục đi, Harry luôn cảnh giác về chuyện đã xảy ra, vì cậu đi uỳnh ạch trên đường phố nên cái chân của cậu thường xuyên mang đến một cách tự nhiên cho cậu cái ý nghĩ ám ảnh đó. Vài bước đi một lần, cậu lại liếc về phía sau vai mình. Một cái ma thuật gì đó đang gần cậu lúc cậu nằm ở cái bụi cây tú cầu sắp chết khô của dì Petunia, cậu chắc chắn như vậy. Nhưng sao họ không nói với cậu, sao họ không liên lạc với cậu, sao đến bây giờ họ vẫn còn trốn cậu?

Và sau đó, khi những suy đoán của cậu đã thất bại, thì nó đã đi ra khỏi đầu cậu.

Có thể cuối cùng chẳng có cái ma thuật nào ở đây cả. Có thể cậu đã quá liều lĩnh: chỉ một dấu hiệu nhỏ nhoi nhất từ cái thế giới của cậu thôi, thế mà cậu đã vội vàng đáp trả nó. Cậu có chắc rằng đó không phải là tiếng vỡ của cái gì đó trong nhà hàng xóm không?

Harry cảm thấy mình mất hết cảm giác, chúng đã chìm vào cơn đau... và trước khi cậu hiểu rằng đó là cảm giác của sự tuyệt vọng đã ám ảnh cậu suốt mùa hè này thì nó đã trở lại lần nữa.

Sáng ngày mai cậu sẽ thức giấc vì tiếng đồng hồ báo thức vào lúc năm giờ sáng như vậy cậu có thể thưởng cho con cú mang tờ Daily Prophet (Nhật báo tiên tri - ND) nhưng có hy vọng nhỏ nhoi nào về việc tiếp tục nhận những tờ báo đó nữa không? Harry sẽ chỉ đơn thuần liếc ở trang bìa trước khi vứt tờ báo sang bên cạnh trong những ngày qua, vì cậu nghĩ khi Voldemort trở lại thì đó chắc chắn phải là tin quan trọng nhất, và đó là điều duy nhất mà Harry quan tâm đến.

Nếu cậu may mắn, thì sẽ có những con cú mang thư từ hai người bạn tốt nhất của cậu là Ron và Hermione, mặc dù cái hy vọng là cậu nhận được tin từ những bức thư đó đã từ lâu tắt ngấm rồi.

"Chúng tôi đã không thể nói nhiều về cái-mà-bạn-biết... Chúng tôi đã được nói là phải giữ kín tất cả những gì quan trọng trừ phi những bức thư của chúng tôi không đến được với bạn... Chúng tôi khá bận nên không thể nói chi tiết được... Có một cái gì đó tốt đẹp sẽ xảy ra, chúng tôi sẽ nói với bạn ngay khi chúng tôi gặp lại bạn..."

Nhưng mà bao giờ Harry mới gặp lại được hai người bạn này? Thật đáng lo lắng khi không biết ngày chính xác.

Hermione đã viết nguệch ngoạc "Chúng tôi mong gặp lại bạn sớm" trong thiệp mừng sinh nhật Harry, nhưng bao giờ là sớm? Theo như dự đoán từ những gợi ý lập lờ trong bức thư của họ, thì Harry tin chắc Hermione và Ron đang ở cùng một nơi, có thể là nhà của Ron. Cậu khó có thể chịu đựng được cảnh hai bạn đang vui vẻ ở The Burrow (Trang trại hang sóc - HD) khi mà cậu đang bế tắc ở đường Privet Drive. Thật ra, cậu đã thật giận giữ và đã vứt đi mà không mở hai hộp chocolate Honeydukes mà hai bạn của cậu đã gửi cho vào ngày sinh

nhật cậu. Về sau cậu hơi tiếc, sau khi phải ăn món salad (rau trộn - ND) héo mà dì Petunia đã cho cậu vào bữa tối để chúc mừng sinh nhật.

Và Ron và Hermione đang bận cái gì nhỉ? Tại sao Harry lại không bận? Có phải cậu đã không được giao trọng trách nặng nề bằng hai bạn không? Có phải họ đã quên những gì mà cậu đã làm? Có ai khác ngoài cậu đã đi vào nghĩa địa và nhìn thấy Cedric đang bị giết, bị trói vào cái bia mộ và gần như đã chết? Đừng nghĩ về nó nữa, Harry tự nhủ một cách nghiêm khắc mình hàng trăm lần vào mùa hè này rồi. Nó tồi tệ đến mức mà cậu vẫn còn thấy cái nghĩa địa đó trong những giấc mơ của cậu, day đi day lại vào lúc cậu đang đi trên đường phố.

Cậu rẽ chỗ góc phố để vào đường Magnolia Crescent; một nửa đường suốt cái dọc mà cậu đã đi qua; đến cạnh một garage nơi mà cậu đã có cái chớp mắt đầu tiên trước người cha đỡ đầu của cậu. Sirius, ít ra, dường như hiểu Harry nghĩ gì. Nhưng phải thừa nhận rằng, những lá thư của ông cũng chẳng có tin gì như của Ron và Hermione, nhưng ít ra thì chúng cũng chứa đựng những từ ngữ cảnh báo và an ủi thay vì là những lời gợi ý như trên người:

"Ta biết việc này làm con bức bối..." "Giữ mũi cho sạch và mọi sự sẽ tốt đẹp..." "Cẩn thận và đừng làm cái gì vội vã..."

Thì cậu hầu như đã làm đúng theo lời Sirius khuyên. Cậu băng qua đường Agnolia Crescent, quẹo vào đường Magnolia và đi thẳng tới công viên giải trí đang chìm vào bóng tối. Ít nhất cậu cũng khuất phục được ham muốn buộc cái rương vào chổi và bay đến chỗ The Burrow. Thật ra, Harry thấy rằng cậu đã cư xử rất phải tuy cậu rất tức giận và bức bối vì bị kẹt ở Privet Drive quá lâu, phải hạ mình đi trốn trong luống hoa với hy vọng nghe được một tin gì đó xem Lord Voldemort đang làm gì. Gì thì gì, cũng bức lắm chứ khi cái người vượt ngục sau 12 năm tù trong ngục phù thủy ở Azkaban, tính ám sát trong vụ ám sát mà hẳn ta bị kết án rồi, đã thể lại còn lẫn trốn với con Hippogriff bị trộm, chính kẻ ấy khuyên cậu không nên làm cái gì liều lĩnh.

Harry phóng qua cổng công viên bị khóa và đi qua bãi cỏ loang lổ. Công viên cũng vắng như đường phố. Khi cậu đến gần xích đu, cậu ngồi lên cái đu duy nhất mà Dudley và bạn nó chưa kịp phá hỏng, cậu quấn tay vào dây xích và cúi nhìn xuống đất. Cậu không thể trốn trong luống hoa nhà Dursley nữa rồi. Ngày mai, cậu phải nghĩ ra cách mới để nghe tin tức. Bây giờ, cậu chẳng có gì làm, chỉ chờ thêm một đêm bất an, vì sau khi thoát khỏi ác mộng về Cedric, cậu nằm mơ thấy các hành lang tối tăm, dài hun hút, tất cả dẫn đến các ngõ cụt và cửa khóa, tất cả có vẻ đều liên quan với cậu trong lúc cậu không ngủ. Cái seọ trên trán cậu nó cứ châm chích khó chịu quá, nhưng cậu không thể tự dối mình là Ron hay Hermione hay Sirius còn quan tâm về điều đó nữa. Trước đây, cái seọ đau khi nó báo là Voldemort đang mạnh mẽ hơn, nhưng bây giờ thì Voldemort đã tái xuất giang hồ, họ có lẽ chỉ nhắc cậu là cái seọ thỉnh thoảng làm cậu khó chịu là chuyện đương nhiên. Không cần phải lo chuyện cũ.

Sự bất công này chôn vùi trong lòng cậu làm cậu muốn hét lên vì tức giận. Nếu không vì cậu, không ai biết được là Voldemort đã trở lại! Và phần thưởng của cậu là kẹt cứng ở Little Whinging nguyên cả bốn tuần, hoàn toàn cách ly với thế giới thần thông, hạ cấp xuống nằm trong khóm tú cầu tàn để có thể nghe được tin vắn vệt trượt nước! Sao Dumbledore có thể quên cậu dễ thế nhỉ? Tại sao Ron và Hermione chơi chung với nhau mà lại không mời

cậu? Cậu phải chịu đựng việc Sirius bảo cậu ngồi im, ngoan ngoãn trong bao lâu nữa; hoặc chống lại ham muốn viết thư cho tòa báo Nhật Báo Tiên Tri ngu xuẩn ấy và nêu rõ là Voldemort đã tái xuất giang hồ? Các ý nghĩ điên cuồng này quay cuồng trong đầu Harry, ruột gan cậu dần vật gì giện dữ trong màn đêm oi ả đang buông xuống quanh cậu, không gian gian thơm dịu mùi cỏ khô ấm và tiếng động duy nhất là tiếng xe cộ trên con đường cạnh công viên.

Cậu không biết mình ngồi nghĩ ngợi bao lâu trên xích đu thì cậu nhìn lên vì nghe thấy tiếng nói. Đèn đường lấp lánh vừa đủ chiếu sáng một nhóm người đi vào công viên. Một người hát lớn một bài hát tục. Một người khác đang cất tiếng cười. Họ dắt mấy cái xe đạp đua đắt tiền phát ra tiếng động nhẹ.

Harry biết những người này là ai. Bóng người đi đầu đúng là thằng anh họ Dudley Dursley đang lần về nhà, đi kèm với băng đảng trung thành của nó. Dudley vẫn đồ sộ như cũ, nhưng sau một năm ăn kiêng và khám phá ra một tài năng mới, cơ thể nó đã thay đổi rất nhiều. Dượng Vernon khoe tất cả mọi người là Dudley gần đây đã thành vô địch hạng nặng trẻ liên trường của miền Đông Nam. Môn thể thao quý tộc này, theo lời dượng Vernon, làm cho Dudley càng có vẻ ghê gớm hơn hồi Harry còn học tiểu học đóng vai bao tập dấm vỡ lòng cho Dudley. Harry không còn sợ thằng anh họ đó nữa nhưng cậu vẫn không tin là Dudley học được cách dấm nặng hơn và chính xác hơn không phải là điều đáng ăn mừng. Trẻ con khắp xóm đều khiếp sợ thằng ấy – sợ hơn cả “thằng Potter ấy”, bị tố giác là một thằng du côn cứng cổ ở trung tâm An Ninh Brutus cho nam thiếu niên tội phạm bất trị.

Harry nhìn mấy bóng đen đi trên bãi cỏ và tự hỏi chúng đã đánh ai tối nay. Chúng bay hãy nhìn quanh, Harry nghĩ thầm khi nhìn bọn chúng. Chúng ngoan. Nhìn quanh tí nào. Tao đang ngồi đây một mình, tới trên tao đi nào. Nếu Dudley và chúng bạn thấy cậu ngồi đấy, chắc là chúng sẽ chạy thẳng đến ngay, rồi Dudley sẽ làm gì? Nó sẽ không muốn bị mất mặt trước chúng bạn, nhưng nó sẽ sợ hãi không dám khiêu khích Harry, chắc là buồn cười lắm khi cậu ngẩng Dudley lâm vào thế bí, chế giễu nó, nhìn nó, và nếu đứa nào định đánh cậu thì có sẵn đứa phép đây. Cho chúng biết tay. Cậu đang cần xả giận vào mấy thằng bé từng làm khổ đời cậu. Nhưng chúng không nhìn quanh, chúng không thấy cậu, chúng tiến gần đến hàng rào. Harry kiềm chế không gọi chúng. Gây sự đánh nhau là đại. Cậu không được dùng phép thuật. Cậu có thể bị đuổi học.

Tiếng bọn Dudley xa dần; chúng đi khuất vào đường Magnolia Road.

"Đấy, Sirius, Harry chán nản. Không vội vã. Giữ mũi cho sạch. Trái ngược cách làm của chú."

Cậu đứng dậy vươn vai. Dượng Vernon và dì Petunia hình như tin rằng lúc Dudley xuất hiện là đúng thời điểm phải về nhà, bất kể thời gian nào sau đó cũng là quá muộn. Dượng Vernon dọa sẽ nhốt Harry vào kho nếu cậu lại về nhà sau Dudley, Harry vừa nín ngáp, vừa cau có đứng dậy đi ra cổng công viên.

Đường Magnolia Road, cũng như Privet Drive, cũng có dãy nhà to hình vuông có bãi cỏ cắt tỉa cẩn thận, chủ nhà là những người to lớn vuông vắn lái xe đánh bóng sạch sẽ giống xe của dượng Vernon. Harry thích Little Whinging về đêm, lúc cửa sổ kéo kín màn tạo nên cách mảnh màu ngọc quý trong bóng tối, và cậu không phải nghe người ta thì thầm về vẻ “tội

phạm” của cậu khi cậu đi qua. Cậu rảo bước, đến nửa đường Magnolia Road, cậu lại thấy bọn Dudley; chúng chào nhau trước khi rẽ vào Magnolia Crescent. Harry rút vào bóng cây tử đinh hương, chờ đợi.

“Nó kêu như lợn, nhỉ?” Malcolm nói làm bọn kia cười hô hố. “Cú móc phải đẹp quá, D bự à,” Piers nói.

“Cùng giờ ngày mai nhá?” Dudley nói.

“Sang nhà tao nhá, bố mẹ tao đi vắng,” Gordon nói.

“Mai nhá,” Dudley nói.

"Bye, Dud!"

"Gặp lại sớm, D Bự!"

Harry chờ cả bọn đi khỏi cậu mới tiếp tục đi về. Khi cậu hết nghe tiếng nói bọn chúng Harry đi đến góc đường Magnolia Crescent. Vì đi rất nhanh, cậu đến gần Dudley. Nó vừa tản bộ vừa ngân nga.

“Ê, D Bự!”

Dudley quay người lại.

“Ồ,” Nó làu bàu. “Thì ra là mày.”

“Mày làm ‘D Bự’ được bao lâu rồi?” Harry hỏi?

“Câm mồm,” Dudley gào lên, quay đi,

“Tên hay đấy,” Harry cười nói, đi ngay đằng sau thẳng anh họ. “Nhưng với tao, mày sẽ luôn là ‘Ickle Diddykins’.”

“Tao bảo, CÂM MỒM!” Dudley nói, mắt hai bàn tay to như đùi heo thành nắm đấm.

“Mấy thằng đó không biết mẹ mày gọi mày là gì à?”

“Câm mồm mày lại!”

“Sao mày không bảo bà ấy là câm mồm bà lại. Còn ‘Popkin’ và ‘Dinky Diddydums’, tao có dùng được không?”

Dudley không nói gì. nỗ lực không đánh Harry có vẻ chi phối tất cả mọi tự chủ của nó.

“Thế mày đánh ai tối nay thế?” Harry hỏi, cậu không cười nữa. “Một đứa 10 tuổi khác? Tao biết mày đánh Mark Evans tối hôm kia –

“Nó tự rước họa vào thân,” Dudley gào.

“Thế hả?”

“Nó láo với tao.”

"Thế à? Thế nó có bảo là mày trông giống con heo học đi trên hai chân sau không? Không láo đâu, Dud, thật đấy."

Một cơ bắp ở hàm Dudley co giật. Harry rất hài lòng vì đã làm Dudley điên tiết; cậu thấy trút được cơn giận sang thằng anh họ, một cách giải tỏa duy nhất của cậu.

Hai đứa rẽ phải vào ngõ hẹp, nơi Harry gặp Sirius lần đầu, là một lối tắt từ Magnolia Crescent đến Wisteria Walk. Lối này vắng và tối hơn hai con đường kia vì không có đèn đường ở đây. Tiếng chân đi êm hơn giữa tường ga-ra ở một bên và bên kia là hàng rào cao.

"Mày tưởng mày to lắm với cái đó hả?" Dudley hỏi sau vài phút.

"Cái gì?"

"Cái – cái mày giấu ấy."

Harry lại cười.

"Không có vẻ ngốc lắm nhỉ, Dud? Nhưng tao tưởng là mày không biết vừa đi vừa nói."

Harry rút gậy phép ra. Cậu thấy Dudley liếc nhìn cây gậy.

"Mày không được phép dùng nó," Dudley nói ngay. "Tao biết là không được. Mà sẽ bị đuổi khỏi cái trường đồng bóng ấy."

"Sao mày biết người ta chưa đổi luật, D Bự?"

"Chưa đổi," Dudley nói, mặc dù không tin chắc gì lắm.

Harry cười nhạt.

"Mày không dám chọc tao nếu mày không có cái đó, phải không?" Dudley gầm gừ.

"Cũng như mày chỉ cần bốn thằng đứng sau lưng khi mày đánh thằng bé 10 tuổi. Mày biết cái danh hiệu vô địch môn quyền Anh mày luôn mồm khoe ấy? Đối thủ mày mấy tuổi? Bảy? Tám?"

"Nó 16 tuổi, nói cho mà biết," Dudley gầm gừ, "và nó bất tỉnh nhân sự cả 20 phút sau khi tao xong việc với nó, và nó nặng gấp đôi mày đấy. Mày chờ tao bảo bố là mày rút cái đó ra –"

"Chạy về với bố ngay hả? Vô địch quyền Anh dính chặt vào bố sợ cái gậy phép kinh tởm của thằng Harry?"

"Cái loại mày thì cũng chẳng dùng cảm gì về đêm đâu..." Dudley giễu cợt.

"Ban đêm đây này, Diddykins. Khi tối đêm thế này, ta gọi là ban đêm."

"Tao nói khi mày nằm ngủ cơ!" Dudley gầm gừ.

Nó dừng lại. Harry cũng dừng chân và trở mắt nhìn thằng Anh họ.

Cậu có thể thấy một tí trên cái mặt to của Dudley, nó có vẻ đắc thắng kỳ lạ.

"Mày muốn nói gì? Tao không dùng cảm khi ngủ?" Harry nói, cậu rất bối rối. "Tao sợ cái gì cơ, gối hay cái gì?"

“Tao nghe thấy mày đêm qua,” Dudley thì thầm. “Nói trong giấc ngủ. Rên rĩ.”

“Mày nói cái gì?” Harry lại hỏi, nhưng cậu có một cảm giác lạnh xa xuống trong ruột mình. Đêm qua cậu nằm mơ thấy nghĩa trang ấy.

Dudley phá lên cười thô lỗ, rồi phát ra tiếng rên cao giọng. “Đừng giết Cedric! Đừng giết Cedric! Ai là Cedric – bạn trai mày hả?”

“Tao – mày nói dối,” Harry nói một cách máy móc. Nhưng miệng cậu khô hẳn. Cậu biết Dudley không nói dối – chứ sao mà nó biết về Cedric?

“Bố ơi! Giúp con, bố ơi! Hắn sắp giết con, bố ơi! Hu hu!”

“Đến giúp con, bố ơi! Mẹ ơi, đến giúp con! Hắn giết Cedric rồi! Bố ơi, giúp con! Hắn sắp -’ Đừng chỉ cái đó vào người tao!”

Dudley lùi vào tường. Harry chỉ gây phép vào ngay tim Dudley. Harry cảm thấy mười bốn năm căm ghét Dudley làm mạch cậu đập dồn dập – cậu muốn ra tay ngay, hóa phép Dudley toàn thân nó cho nó phải bò về nhà như một con côn trùng, mất tiếng, sò xoạng.

“Đừng bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa- Harry gầm lên. “Mày hiểu không?”

“Chỉ cái đó ra chỗ khác!”

“Tao bảo, mày hiểu không?”

“Chỉ nó ra chỗ khác!”

“MÀY HIỂU TAO NÓI GÌ KHÔNG?”

“BỎ CÁI ĐÓ RA KHỎI –“

Dudley há hốc miệng run rẩy rất kỳ quặc, như là nó bị tạt nước đá.

Cái gì đó xảy ra trong màn đêm. Bầu trời đầy sao màu xanh chàm bỗng nhiên trở nên đen thẫm và mất hết ánh sáng – trăng sao và ánh đèn đường sáng mờ ở đầu và cuối hẻm tắt sạch. Tiếng xe chạy xa xa và tiếng cây cối xào xạc cũng im bật. Buổi tối ảm đạm bỗng nhiên trở lạnh thấu xương. Hai đứa bị bóng tối yên lặng trùm kín, như một bàn tay khổng lồ thả xuống một cái áo choàng giá lạnh to phủ kín ngõ hẻm, bịt mù mắt hai đứa trẻ.

Trong một tích tắc. Harry tưởng mình làm phép ngoài dự tính, mặc dù cậu đang cố tự chủ hết sức – lý trí của cậu bắt kịp cảm giác của cậu– cậu không có khả năng tắt sao trên trời. Cậu quay qua quay lại, cố nhìn, nhưng bóng tối trùm lên mắt cậu như một màn che không trọng lượng.

Tiếng Dudley khiếp sợ nói vào tai Harry.

“Mày làm cái gì thế? Đừng!”

“Tao không làm gì hết! Cảm mờm và đừng nhúc nhích!”

“Tao không thấy gì cả! Tao bị mù rồi! Tao –“

“Tao bảo cảm mờm lại!”

Harry đứng yên, đảo mắt mù nhìn hai bên. Cái lạnh quá mức làm cậu run như cây sậy, tay cậu nổi gai ốc và cậu dựng cả tóc gáy – cậu mở mắt to hết cỡ, trở mắt nhìn quanh, không thấy gì cả.

Không thể được. Chúng không thể có mặt ở Little Whinging. Cậu lắng tai nghe. Cậu có thể nghe thấy trước khi nhìn thấy chúng.

“Tao sẽ mách bố!” Dudley thút thít. “Mày đâu rồi? Mày đang làm -?”

“Mày có im được không?” Harry nghiêng giọng, “tao đang cố ngh-“

Nhưng cậu im bặt. Cậu vừa nghe thấy tiếng động cậu làm cậu lo sợ.

Có cái gì trong ngõ hẻm đó ngoài hai đứa trẻ, nó có những tiếng thở khan dài lập bập. Harry hoảng sợ, cậu đứng run rẩy trong cơn lạnh.

“Thôi! Đừng làm thế nữa! Tao sẽ đánh mày! Tao thề tao sẽ đánh mày!”

“Dudley! Câm –“

ẦM!

Một cú đấm vào một bên đầu Harry, nhắc bóng cậu lên không. Mắt cậu nổ đom đóm. Nội trong một giờ, hai lần Harry cảm thấy đầu bị vỡ làm đôi; cậu rơi bịch xuống đất và rơi mất cây gậy phép.

“Đồ ngu, Dudley!” Harry thét lên, chảy nước mắt vì đau, cậu lồm cồm bò dậy, cuống quýt sờ soạng trong bóng tối. Cậu nghe tiếng Dudley bỏ chạy, đụng vào hàng rào hẻm, ngã xuống.

“DUDLEY, QUAY LẠI ĐÂY! MÀY CHẠY THẲNG VÀO NÓ KÌA!”

Có tiếng kêu thét ghê rợn và tiếng chân Dudley dừng lại. Cùng lúc đó, Harry cảm thấy cơn lạnh tỏa ra sau lưng và đó chỉ là một điều duy nhất. Có nhiều hơn một tên...

“DUDLEY, NGẬM MỒM LẠI! MUỐN LÀM GÌ THÌ LÀM, NGẬM MỒM LẠI! Gậy phép!” Harry hốt hoảng lăm bắm, tay mò nhanh như nhện trên mặt đất. “Đâu rồi – gậy phép – chóng ngoan – lumos!”

Cậu buột miệng câu thần chú, tuyệt vọng cầm ánh sáng để tìm gậy – hú vía, vài inch gần tay phải cậu ánh sáng lóe lên – đầu gậy phép tóe lửa. Harry chớp lấy gậy, đứng bật dậy quay người lại.

Ruột gan cậu lộn tùng phèo.

Một dáng cao chùm đầu lượn đến gần cậu, lướt trên mặt đất, không thấy chân hay mặt dưới áo choàng, nó vừa đến vừa hút lấy màn đêm. Ngã người về phía sau, Harry giơ gậy phép.

“Expecto patronum!”

Một luồng khói bạc bắn ra từ đầu cây gậy phép và tên Dementor (~Giám ngục -HĐ) chậm lại, nhưng thần chú không công hiệu; vấp vào chính chân mình, Harry rút lui tí nữa khi tên Dementor đè xuống người cậu, đầu óc cậu tối tăm vì hoảng hốt – tập trung – Một đôi tay

xám xàn xùi nhơ nhóp thò ra dưới áo choàng của tên Dementor, nhắm vào người cậu. Tai cậu nghe một tiếng vút qua.

"Expecto patronum!"

Tiếng cậu nghe nhỏ và xa vời. Một làn khói bạc mới, thậm chí còn nhỏ hơn cả lần trước, tuôn ra từ đầu cây đũa phép - Cậu không làm gì được nữa, cậu không thể làm phép đó được.

Có một tiếng cười trong đầu cậu, nhức óc, và cường độ cao,... cậu có thể ngửi thấy cả mùi thối thối của những tên Dementor, một cái hơi thở lạnh lẽo chết chóc đang xâm nhập vào buồng phổi của cậu - Nào Harry Potter, mi hãy nghĩ về cái gì đó vui vẻ đi nào...

Nhưng chẳng có gì gọi là vui vẻ trong đầu cậu... Những ngón tay lạnh lẽo của tên Dementor đang tiến gần đến cổ họng cậu - cái tiếng cười cường độ cao ấy càng lúc càng to, và có một tiếng nói trong cậu: "Cúi đầu trước cái chết đi, Harry... Có thể cũng không đau đớn gì đâu... Tao cũng không biết đích xác nữa... Tao đã bao giờ chết đâu..."

Cậu sẽ không bao giờ gặp lại Ron và Hermione nữa -

Và khuôn mặt của những bạn ấy đã khích lệ cậu chiến đấu cho sự sống.

EXPECTO PATRONUM!

Một con hươu đực bằng bạc đã chạy ra từ đầu cây đũa phép của Harry, những cái gạc của nó đã bắt được tên Dementor tại cái nơi con tim ngự trị, nó bị văng ngược trở lại, không trọng lượng và hoàn toàn đen kịt, và lúc con hươu được gọi ra, tên Dementor bỗng nhào ra xa, như dơi và bị đánh bại hoàn toàn.

"ĐI THEO TAO!" Harry nói với con hươu. Tìm vòng quanh, cậu chạy bổ xuống đường, tay cầm theo cái nguồn sáng nhỏ nhoi trên đầu cây gậy.

Cậu đã chạy hàng chục bước khi cậu đến đó: Dudley bị xoắn người nằm trên mặt đường, tay ôm lấy mặt. Một tên Dementor thứ hai đang ngồi cạnh Dudley, kẹp chặt cổ tay thẳng Dudley bằng đôi tay thô kệch của nó, nạy từng ngón tay sang một bên, hạ thấp cái đầu che mũ của nó xuống gần mặt Dudley và chực hôn Dudley.

"HÃY ĐẾN ĐÓ!" Harry nói ngay sau đó với một tiếng gầm giận giữ. Con hươu bạc mà cậu đã gọi tới đang chạy nước kiệu qua cậu. Cái mặt không có mắt của tên Dementor chỉ còn cách mặt thẳng Dudley một inch (~ 2.5 cm - ND) và đúng lúc đó thì con hươu tới và cái gạc của nó lại tóm được tên Dementor, lập tức tên Dementor bị hất ngược lên trên trời và, như bạn của nó, nó gầm xa dần rồi mất hút vào mảng trời tối; con hươu đi nước nhỏ ra đến đường rồi cũng tan biến trong làn khói bạc.

Trăng, sao và những cột đèn đường lại sáng. Một làn gió ấm thổi qua con đường. Cây cối lại rung rinh xào xạc trong khu vườn của các ngôi nhà, và cái ồn ào trần tục do những chiếc xe đi qua đường Magnolia Crescent gây ra lại chiếm lĩnh bầu không gian.

Harry ngồi đó khá yên lặng, tất cả những giác quan của cậu rung lên, từ cơn sốc trở về trạng thái bình thường. Sau một lúc, cậu thấy cái áo thể thao cậu mặc đã dính chặt vào người cậu, mồ hôi của Harry vã ra như tắm.

Cậu không tin vào những gì đã xảy ra. Những tên Dementor đang ở đây, ngay tại Little Whinging.

Dudley nằm trên mặt đất, người vặn xoắn, khóc thút thít và run lên bần bật. Harry ngồi xuống để xem khi nào Dudley có thể sẵn sàng đứng lên được, nhưng đúng lúc ấy thì có những tiếng bước chân to, chạy nhanh phía sau cậu. Theo bản năng cậu giơ cây đũa phép lên, theo sát từng chuyển động khuôn mặt của kẻ mới đến.

Bà Figg, bà già gàn dở hàng xóm nhà cậu, dần hiện lên rõ nét. Cái kẹp tóc tuột khỏi đầu bà, một chiếc dây từ xắc của bà kêu lách cách được treo lủng lẳng ở cổ tay bà... Harry giấu cây đũa phép đi khỏi tầm nhìn của bà một cách mau mắn, nhưng...

"Đừng cất nó đi thằng bé ngốc nghếch kia!" bà rít lên "Sẽ thế nào nếu có nhiều hơn hai tên Dementor ở xung quanh đây?... Ồ.... ta sẽ giết Mundungus Fletcher!"